

μασίαν τῆς λέξεως, σκλάβον τῶν ἀφεντάδων πολιτικῶν. Ἐπεθύμουν νὰ ἐνδιατρίψω ὀλίγον εἰς τὸ πολιτικὸν ζήτημα τῆς δευτερευούσης τοῦ βασιλείου πόλεως, ἀλλὰ κρούω πρῶμναν, γνωρίζων ὅτι καὶ ἄλλοι πρὸ ἐμοῦ πολλάκις πολλὰ ἔγραψαν, ὃ δὲ κάλαμός των ἐπὶ τέλους ἐθραύσθη ἐπὶ τῶν ὄγκων τῶν ὀνομάτων τῶν πολιτικῶν μας. Ἐν τῇ ἐμπορικῶτάτῃ λοιπὸν τῶν Πατρῶν πόλει συμβαίνει ὅ,τι καὶ ἐν Ζακύνθῳ, Καλαβρούτοις καὶ λοιποῖς μέρεσιν ὅπου ὑπάρχουν Ὀγκοὶ ἄλλ' εὐτυχῶς ἀπὸ τινος παρατηρεῖται ἀνάλυσις μικρά τῶν καττραμμένων τούτων ὄντων, καὶ ἐπὶ τέλους θὰ ἐπέλθῃ καὶ ἡ ἀποσύνθεσις, διότι τὰ μόρια ἐξ ὧν συνίσταται δὲν εἶναι ὕγιᾶ.

B.

Δημοτικά.—Μετὰ μεγάλης εὐτυχῶς ζωηρότητος ἤρξατο ἤρξατο καλλιεργουμένη ἡ ἰδέα περὶ ἐκλογῆς Δημοτικῶν καὶ ἀρχόντος ἀνεξαρτήτου μὴ ἔχοντος μηδεμίαν σχέσιν ἢ συγγένειαν μέχρι τρίτης γενεᾶς τοῦλάχιστον, μὲ τὴν πολιτικὴν. Τὰ πάντα βραίνουσιν αἰσίως. Ἡ ἰδέα ἤρξατο ἐξαπλουμένη καὶ εὐρίσκουσα πολλοὺς τοὺς ὑποτιμητάς, ἀλλ' εἰς ἐν ζήτημα θέλομεν εὐρεθῆ ὅι Ῥωμηοὶ διαφωνοῦντες, περὶ τοῦ τοῦ προσώπου, καὶ ἡ διαφωνία αὕτη μοὶ φαίνεται ὅτι θέλει γίνεαι πρόξενος ὠφελείας εἰς τοὺς πολιτικοὺς ὄγκους τοὺς ἐπιδιώκοντας τὴν θέσιν τοῦ Δημοτικῶν ἀρχόντος. Ἀπόλυτος ἀνάγκη καθίσταται ὅπως ἐκλεχθῇ Δῆμαρχος Πατρῶν ἀνεξαρτήτος, ἐν ἐτέρᾳ μου ἐπιστολῇ θέλω σᾶς περιγράψαι διὰ πόσους καὶ πόσους λόγους ὁ λαὸς τῆς ἐμπορικῆς πόλεως Πατρῶν διψᾷ νὰ ἐκλέξῃ δημοτικὸν ἀρχοντα καὶ δημοτικὸς συμβούλους καθ' ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως ἀνεξαρτήτους. Αὐτὸ δὲ εἶναι φίλτατον «Μὴ Χάνεσαι» καὶ τὸ ὄνειρον τῶν Δημοκρατικῶν ἢ μᾶλλον τῶν ἄγαν φιλελευθέρων, μήπως ἐξερρηθῶμεν τὴν χολὴν τῆς Βασιλείας.

Γ.

Ἀστυνομικά.—Μῆνιν ἀεῖδε Θεὰ κτλ. Εἶναι Ὀδύσεια. Τὴν πρῶτον καὶ τὴν ὕστατον νὰ σᾶς ἀναφέρω περὶ τῆς Ἀστυνομίας! Πατρῶν; Ἀποσύνθεσις φοβερά ὡς ἐκ τῶν προσεγγυζόντων Δημοτικῶν ἐκλογῶν κλοπαὶ πολλαὶ καὶ σπουδαῖαι ἐσχάτως ἔλαβον χώραν τὰ σταθμὰ ἅπαντα τῆς ἀγορᾶς μας ἐλλιπῆ, ἢ τραμπουκοκρατία καλπάζουσα, ἢ δὲ διεύθυνσις τῆς Ἀστυνομίας μας συγγενῆς τῆς Ὑψηλῆς Πύλης τοῦ Δημαρχείου, ἐξυπηρετεῖ τὰ συμφέροντα τοῦ Ἀρχικοτζάμπασι. Ἐπόμενον δὲ ἦτο νὰ ἐπέλθῃ ἡ παρακμὴ τῆς Ἀστυνομίας, διότι ἀρκούντως ἤκμασεν ἐπὶ δύο μῆνας διευθύνοντος τοῦ δικηγόρου Παππακωνσταντινίδου, κατὰ φυσικὸν λοιπὸν λόγον ἔπρεπε καὶ νὰ παρακμάσῃ, διότι ὅλα τὰ πράγματα ἔχουσιν ἀκμὴν καὶ παρακμὴν. Διψᾷ ὁ τόπος μας δι' Ἀστυνομίαν, δι' ἀσφάλειαν, ἀλλ' ὁ κ. Δῆμαρχος ἀγρὸν ἠγόρασεν ἢ κάλλιον Θεάτρον ἠγόρασεν, ἀφοῦ εἰς τὰς πρόβας τοῦ κλειδοκυμβάλου παρευρίσκειται, εἶναι τέλος φιλόμουσος εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν, τὸ κάνει καπὸ τοῦ Κερκυραίων, ἢ φιλομουσία του δὲ αὕτη ἐπετάθη ἰδίως ἀπὸ τὸν Ἰούνιον ὅπου ἐπεσκέφθη τὴν Κέρκυραν. Ἀρετὰ δὲ νόστιμος εἶναι καὶ ὁ ὑπαστυνόμος μας, ὅστις μετέβαλλεν ἀρχὰς πολὺ ταχέως, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν κ. Χωραφάν, μὴ μεταβάλλοντα ὅχι μόνον τὴν ἀρχὴν τοῦ νὰ μὴ ἀναγινώτκει οὐδεμίαν Σατυρικὴν ἐφημερίδα Ἑλληνικὴν ἀλλ' οὔτε κατέλλο, καὶ διὰ τοῦτο ἂν ποτε γίνεαι ἐκθεσις Ἀρχαιολογικῆ Πύλων, τὸ πρῶτον ὅπερ θέλει βραβευθῆ ἐπὶ ἀρχαιότητι καὶ διατηρήσει τοῦ ἄσπρου χρώματός του εἶναι τὸ τοῦ κ. Χωραφά. Λοιπὸν ἐπανέλθωμεν εἰς τὸν ὑπαστυνόμον μας ὅστις ἐπηγγέλετο τὸν ἀνεξάρτητον τὸν φιλελεύθερον κατὰ πρῶτον, καὶ μάλιστα ὡς λέγουσιν τινὲς, ὅτι ἔμεινεν ἐπὶ τρεῖς ὀλοκλήρους ἡμέρας νήστις ἐν τῷ δωματίῳ του, ὅταν τῷ ἐ-

ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 412)

— Εἶχα πρὸ πολλοῦ μαντεύσει τὸ σχέδιον τῆς ἐξοχῆς σᾶς, εἶπε ψυχρῶς ὁ Μαῦρος.

— Τρομερὸς εἶναι, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Σανουῦτος. Ἐγὼ ἐπερίμενα νὰ ἐκπλαγῆ, καὶ τώρα μὲ ἀναγκάζει νὰ ἐκπλαγῶ ἐγὼ.

— Λοιπὸν νὰ πιγαίνω; ἠρώτησεν ὁ Μαῦρος.

— Πήγαινε· ἀλλὰ φρόνησις καὶ ἐπιτηδειότης. Θέλω νὰ καοῦν ἐντελῶς τὰ πλοιά μου.

— Ἦσυχάσατε, οὐδὲ στάκτι δὲν θὰ μείνῃ.

— Διότι μὲ πνίγουν αὐτοὶ οἱ μικροὶ θέλουν νὰ μὲ βιάσων νὰ λύσω τὴν πολιορκίαν, καὶ ν' ἀφήσω εἰς τοὺς Γενουηκούς τὸ φρούριον.

— Πιγαίνω, εἶπεν ὁ Μαῦρος.

— Πήγαινε. Θ' ἀναβῶ εἰς τὸ ὑπερῶν τοῦ μοναστηρίου καὶ θ' ἀνοίξω τὸ παράθυρον. Θὰ ἴδω ἂν θὰ κάμῃς μεγάλην φωτιάν.

— Ὅτι κάμω τόσον, ὥστε νὰ ψηθῶν ὅλα τὰ ψάρια, καὶ νὰ βράσῃ ἡ θάλασσα, εἶπεν ὁ Μαῦρος.

— Εἰς μίαν ὥραν θέλω νὰ ἔχῃς τελειωμένην τὴν ἐργασίαν.

— Σᾶς τὸ ὑπόσχομαι.

Ὁ Μαῦρος ἐγείνεν ἄφαντος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η΄.

ΑΙ ΔΥΟ ΦΟΡΤΟΥΝΑΙ

Ὁ Σανουῦτος ἔστη ἐπὶ τινὰς στιγμὰς διαλογιζόμενος. Ἐσκέπτετο καθ' ἑαυτὸν ὅτι ἔπρεπε νὰ εἶναι λίαν εὐχαριστημένος, διότι ἀπεφάσισε νὰ ἐκτελέσῃ πράξιν ἣτις ἠδύνατο νὰ νομισθῆ παρά πάντων ἡρωϊκῆ συνάμα δὲ ἡ Βενετία πιθανῶς ἔμελλε νὰ τὸν ἀποζημιώσῃ, διὰ τὴν πυρπόλησιν τῶν γαλερῶν, παρέχουσα αὐτῷ παρταροῦσάν τινα γενικῆς φορολογίας ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει.

Τῷ ὄντι δὲ τὰ τῆς ἐκστρατείας εἶχον περιέλθει εἰς τοιαύτην κατάστασιν, ὥστε ἠδύνατο ἴσως νὰ ἔχῃ λογικὸν τι ἢ παράβολος αὕτη ἀπόφασις τοῦ Σανουῦτου. Ὁ Κουίρινος, οἱ Γίτσι, ὁ Ναυίγαγιώζος καὶ οἱ λοιποὶ, ἀφοῦ καθ' ἑκάστην

γένετο ἡ πρότασις περὶ τοῦ διορισμοῦ του, σκεπτόμενος, πρῶτον μὲν ἂν πρέπει νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν δικηγορικὴν του πελατεῖαν, καὶ δευτέρον κάμων πρόβαις γιὰ τὴν μπόζα ὅπου θὰ κρατεῖ εἰς τὴν θέσιν του· ἐπέτυχεν ὅμως θαυμασίως εἰς τὰς δοκιμάς του, καὶ μόνον δύναται νὰ τοῦ διεκδικήσῃ τὰ πρωτεῖα εἰς τὸ κεφάλαιον τῆς μπόζας ὁ κ. Ἀνδρέας Soyrontni ἐν τῷ «Κρεσπίνῳ» ὑποκρινόμενος τὸν ἱατρὸν.

Υ. Γ. Πρότινος καιροῦ ἡ ἐνταῦθα ἐφημερίς «Ἐπὶ τὰ Πρόσω» ἠναγκάσθη νὰ ἐρωτήσῃ τὸν κ. ὑπαστηνόμενον διὰ τίνους λόγους ἀπέσυρε τὴν παραίτησίν του, τὴν δοθείσα τότε μετὰ τοῦ Ἀστυνόμου κ. Παππακωνσταντινίδου, ἔλαβε δὲ τὴν ἐξῆς ἀπάντησιν ὅτι εἰς οὐδὲνα ἔχει νὰ δώσῃ λόγον. Ἐχουσι λοιπὸν δίκαιον οἱ παλαιοὶ λέγοντες, ὅτι φωνάζετε ἐσεῖς οἱ νέοι, ἐν ὧν ἰδιωτεύετε, ὅταν ὅμως σὰς ἀναβιβάσουν, ἔστω καὶ ἐπὶ ἑλλείψει ἄλλου, εἰς μικρὸν τι ἀξίωμα, γίνεσθαι σατραπικώτερον καὶ διευθύνετε δίκην Ἀλῆ Πασσᾶ.

Πάτρι τῆ 26/1 1883.

Ἐπόπτης.

ΕΞ ΙΤΑΛΙΑΣ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

BARI 28)6 Φεβρουαρίου.

Ἡ συνοπτικὴ ἔκθεσις τῆς ἐν Ἰταλίᾳ κοινωνικῆς καὶ πολιτικῆς κινήσεως θὰ εὔρῃ αὐτόθι τοὺς ἐνδιαφερομένους, θὰ

ἠνώχλουν αὐτὸν ἀπαιτοῦντες τὴν διάλυσιν τῆς πολιορκίας, εἶχον ἀποφασίσει ἐπὶ τέλους νὰ πομπλεύσωσι μετὰ τῶν ἐταίρων των, καταλείποντες αὐτὸν μόνον μετὰ τῶν διακοσιῶν στρατιωτῶν καὶ τῶν ὀκτὼ γαλερῶν του. Μὲ τὸσον μικρὸν πλῆθος ὁ Σανουῦτος οὐδέποτε ἠδύνατο νὰ κυριεύσῃ τὸ φρούριον, καὶ τοῦτο ἐνόμιζεν ὡς κατασχύνῃν αὐτοῦ, ἂν ἠναγκάζετο νὰ τὸ ἀφήσῃ εἰς τὰς χεῖρας τῶν Γενουαίων, τῶν ἀσπόνδων τούτων ἐχθρῶν. Μὴ δυνάμενος ἄλλως νὰ δεσπότησῃ τῆς πολυκεφάλου ἐκείνης ὕδρας τῶν ἐταίρων αὐτοῦ, ἐβουλεύθη νὰ τοὺς ἀφαιρέσῃ τὰ μέσα τῆς φυγῆς καὶ νὰ βιάσῃ οὕτως αὐτοὺς νὰ συμπράξωσι μετ' αὐτοῦ. Καλλίτερον τρόπον δὲν κατώρθωσε νὰ εὔρῃ. Ἄλλως δὲ ἡ δίψα τοῦ παραδόξου καὶ τοῦ ἀλλοκότου, ὅφ' ἧς κατείχετο, ἡ ἐσωτερικὴ βία πρὸς γενναίας πράξεις καὶ ἡ μανιώδης αὐτοῦ φιλοδοξία συνετέλεσαν πολὺ εἰς τὴν τοιαύτην ἀπόφασιν.

Ὅτε ἀνεχώρησεν ὁ Μαῦρος, ἠσθάνθη ἑαυτὸν θερμαινόμενον καὶ ἀνυπομονοῦντα ὅπως ἰδῇ ἰδίους ὀφθαλμοῖς τὴν πυρπόλησιν τοῦ στόλου του καὶ εἶπεν.

Ἄς ὑπάγω τώρα νὰ ἐξυπνίσω τὴν φίλην μου Φουρτούναν, διὰ νὰ ἰδῇ καὶ αὐτὴ καιομένας τὰς γαλέρας μου. Θὰ τῆς εἶπω ὅτι δύο Φουρτούνας δὲν ἠδυνάμην νὰ ἔχω καὶ ἔπρεπε νὰ θυσιάσω τὴν μίαν εἰς τὴν ἄλλην. Ἡ Αὐγούστα θὰ κοιμᾶται τώρα, τὸ πρῶτὸν τὴν βλέπω. Ἐπειτα αὐτὴ πάσχει ἡ δυστυχίς.

Καὶ ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ ναοῦ.

ἐπισπάσῃ τινὸς τὴν προσοχὴν; Ἐννοεῖτε τὴν ἀμφιβολίαν ἣτις ὑπαγορεύει μοι τὴν ἐρώτησιν ταύτην. Αἱ ἀπὸ τοῦ ἐξωτερικοῦ εἰδικαὶ καὶ τακτικαὶ ἀλληλογραφίαι ἔσονται νεωτερισμὸς διὰ τὸν ὅλως ἰδιόρρυθμον Ἀθηναϊκὸν — ὃ ἔστιν Ἑλληνικὸν — τύπον. Νεωτερισμὸς, ὃν ἀείποτε αἱ Ἀθηναϊκαὶ ἐφημερίδες ἀπόθησαν διὰ λόγους... ἀληθῶς οἱ λόγοι οὗτοι εἶναι ἀρνητικοί, οὐχὶ λόγων, ἀλλὰ πραγμάτων.

Ἄλλὰ καὶ τοῦ προσκόμματος αὐτοῦ ὑπερβαλλομένου βέβαιον ὅτι οἱ ἐφημεριδαναγνώσταις Ἕλληνες οὐ πάνυ μέλει τὰ πέραν τοῦ Καραλῆ Δερβέν καὶ τῆς Πούντας συμβαινόντα. Τῆς ἐν Βυρώπῃ ἐν γένει κοινωνικῆς καὶ πολιτικῆς ἐξελιξέως ἡ αὐτόθι ἐξικνουμένη ἀσθενὴς καὶ ἀβεβαία ἡγῶ ἐπὶ τοὺς τοίχους τῆς αἰθούσης τοῦ χρηματιστηρίου καὶ τὰς βιτρίνας τῆς ὁδοῦ Ἐρμοῦ κυρίως καὶ ἀποκλειστικῶς σχεδὸν προσκρούει καὶ ἀντανακλάται.

Πρέπει νὰ πλήξῃ τὸν κόσμον κεραυνός, ὡς ὁ θάνατος τοῦ Γαμβέττα, νὰ τὸν ἔξαφνίσῃ τρακατροῦκα, ὡς ἡ Ναπολεόντειος προκήρυξις, ἵνα ὁ Ἑλληνικὸς τύπος ἀνατιναχθῇ καὶ στρέψῃ τὰς ὄψεις προσεκτικώτερον ἐκεῖ ὅπου ἠκούσθη ὁ κρότος.

Ἐμμένω ἐν Ἰταλίᾳ ἀπὸ τοῦ 1848 μέχρι τῆς σήμερον ὁ λαὸς οὗτος ἐπέδειξε τῷ κόσμῳ θέαμα καταπληκτικὸν ζωῆς καὶ προόδου. Μίαν ἐπανάστασιν, πρὸ τῆς ὁποίας μόνον τὸ Ἑλληνικὸν 21 δύναται νὰ ὀρθωθῇ ὑπερήφανον· μίαν κατάκτησιν — τὸ 1870 — ἣτις σημεῖαι τὸ τέρμα μιᾶς περιόδου ἐν τῇ Ἱστορίᾳ· ἐν συνόλῳ τὴν παλιγγενεσίαν ἐνός ἔθνους μεγάλου· καὶ παρὰ τὴν ἡρωϊκὴν ταύτην ἐθνικὴν σταδιοδρομίαν ἀπὸ δωδεκαετίας ἐξελίσσεται ὁ πολιτικὸς του δρόμος, μεστὸς λαμπρῶν παραδειγμάτων, διὰ τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην τοιούτων — ὧν ἡμεῖς πρῶτοι — σημεῖων ἐς πᾶν βῆμα μίαν πολιτικὴν ἢ κοινωνικὴν κατάκτησιν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας.

Ἡ ἡγουμένη ἐνόμισεν ὅτι μετέβαινε πρὸς τὴν Αὐγούσταν καὶ εἰσώπησεν.

Ἐν τούτοις μόλις παρήλθον στιγμαὶ τινες, καὶ Ζηνοβία ἢ θυρωρός, ἤλθε νὰ τῆς εἶπῃ τὰς παραλόγους ἀπαιτήσεις τῆς Αὐγούστας, ὡς εἶδομεν. Ἦτο ἀκριβῶς ἡ στιγμὴ καθ' ἣν ἀπέδρα αὐτὴ, χωρὶς νὰ ὑποπτεύσῃ μηδὲ πόρρωθεν τὴν ἐν ἐν τῇ μονῇ παρουσίαν τοῦ Μάρκου Σανουῦτου.

Ἡ μήτηρ Φηλικίτη ἀκούσασα ταῦτα εἶπε πρὸς τὴν Ζηνοβίαν.

— Εἰπέ τῆς νὰ μὴν ὑπάγῃ πουθενά, εἶναι ἐδῶ ὁ Σανουῦτος. Τώρα εὐγῆκεν ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν καὶ ὑπάγει νὰ τὴν εὔρῃ εἰς τὸ κελλίον. Εἰπέ τῆς νὰ ἀναβῇ ἐπάνω νὰ τὸν προσφθάσῃ.

— Ποῖος Σανουῦτος; εἶπεν ἡ Ζηνοβία.

— Ὁ κόμης Σανουῦτος, εἶπεν ἡ Φηλικίτη.

— Ἄλλα πῶς ἐμβῆκεν ὁ κόμης Σανουῦτος, ἀφοῦ ἐγὼ δὲν τοῦ ἠνοῖξα;

— Δὲν εἰξέσωρ πῶς ἐμβῆκε· δὲν εἶναι αὐτὸ τῆς παρούσης ὥρας. Κάπε τώρα ὑπακοήν.

Ἡ Ζηνοβία ἔστρεψε τὰ νῶτα καὶ ἀπῆλθεν. Ἄλλὰ μετὰ τινος στιγμᾶς ἐπανῆλθε κομίζουσα τὴν παράδοξον εἰδήσιν ὅτι ἐσθίσθη ἡ κανδήλα εἰς τὸ κελλίον τῆς, ὅτι ἡ Αὐγούστα ἐγένεον ἀφαντος καὶ ἡ πύλη τοῦ μοναστηρίου παρεβιάσθη.

— Τί τρέχει; εἶπεν ἡ ἡγουμένη.

— Καὶ ἐγὼ δὲν εἰξέσωρ.

Τὴν γνωρίζομεν ἡμεῖς τὴν ἱστορίαν τῆς συγχρόνου Ἰταλίας; γνωρίζομεν τοὺς ἀγῶνάς της, ἡμεῖς οἱ ἀξιοῦντες παρὰ τῆς ἱστορίας νὰ καταχωρίσῃ ἐς τὰς ἑαυτῆς σελίδας τοὺς πλοῦς τοῦ *Πανελληνίου* ἐς Κρήτην καὶ τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ Ζορμπᾶ; Γνωρίζομεν τοὺς ἀνδρας της, τοὺς ἥρωας αὐτῆς, ὅσοι ἐν τοῖς πεδίοις τῶν μαχῶν ἢ ἐν τοῖς κοινοβουλίοις ἐπρόταξαν τὰ στήθη καὶ τὴν ζωὴν των ὅλην ἐχάρισαν ἐς τὴν ὠραίαν αὐτὴν πατρίδα, ἡμεῖς οἱ ἐκπλησσομένοι ἀν' Ἰταλός τις ὁμολογῆ ὅτι οὐδέποτε ἤκουσε τὸ ὄνομα τοῦ Καρραϊσκάκη καὶ ἀγνοεῖ ἐντελῶς ὅτι ὑπῆρξε Δεληγεώργης;

Παρηκολούθησαμεν τοὐλάχιστον διὰ τοῦ βλέμματος τὴν κοινωνικὴν καὶ πολιτικὴν ἐν τῷ βίῳ αὐτῆς ἀνάπτυξιν, ἐνδιαφέρον τι οἰονδήποτε ἐπέσπασέ ποτε τὴν προσοχὴν ἡμῶν ἐπὶ τῶν διαπραττομένων ἐν τῇ γείτονι αὐτῇ χώρᾳ ἐνθα εἰς λαὸς νεαρός, πλήρης ζωῆς καὶ σθένους, λαὸς κληρονομήσας ἀπὸ τοῦ παρελθόντος τίτλους ἀθανάτους οἴους καὶ ἡμεῖς, λαὸς ὅστις προβάλλει ὡς σκοπὸν ἐν τῷ ἑαυτοῦ βίῳ τὸ ἰδεῶδες ὅπερ ἡμεῖς σήμερον ἐν οἰκονομικῷ βορβορῶδει ἔλει ἀναστρεφόμενοι καὶ ὄλονεν βυθιζόμενοι λησμονοῦμεν τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν πρόσοδον, λαὸς τοιοῦτος τέλος τείνει ἡμῖν τὴν χεῖρα καὶ μᾶς ἔχει φίλους καὶ μᾶς καλεῖ ἀδελφούς;

“Ὅχι” καὶ τόσον τὸ χειρότερον δι' ἡμᾶς.

Ἡ ἐξωτερικὴ ἡμῶν πολιτικὴ . . . εἶναι ἀνόητος ὁ τίτλος ὅπου οὐδὲν τοιοῦτον ὑπάρχει. Ἀλλὰ μέχρι τῆς χθὲς εἶχομεν ἀεῖποτε πρὸ ὀφθαλμῶν τὰς Μεγάλας δυνάμεις καὶ αὗται ἀπὸ τοῦ Ναυαρίνου ἦσαν αἱ αὗται πάντοτε δι' ἡμᾶς. Αἶφνης ἐν τῷ κέντρῳ τῆς Εὐρώπης, ἐπὶ τῶν κεφαλῶν ἡμῶν, μία φοβερά Αὐτοκρατορία ὠρθώθη καὶ τὴν εἶδομεν· τί διάβολο! Μικρὸν κατὰ μικρὸν εἰς τὸ πλευρόν μας ἐνέσκηψε μία μεγάλη δύναμις· καὶ δὲν τὴν εἶδομεν. Εἶμεθα τόσον ἀπασχολημένοι ὑπὸ τοῦ . . . Ἀνατολικοῦ ζητήματος; “Ὅχι δά! Πότε μὲ τὸ Λαύριον, πότε μὲ τοὺς σιδηροδρόμους εἰ-

μεθα πάντοτε πλήρεις ἀσχολιών, αἵτινες δὲν μᾶς ἐπιτρέπουσι νὰ ἴδωμεν τί συμβαίνει ἔξω τῶν παραθύρων μας.

Ἀλλὰ τὸν οἶνει πρόλογον τοῦτον φρόνιμον καταλιξάει ἐπὶ τὸ σημεῖον αὐτὸ καὶ πράγματι τοῦ λοιποῦ καταδειξάει τὸν σκοπὸν τῶν ἀνταποκρίσεών μου, ἃς ὑπόσχομαι τακτικὰς καὶ κατὰ τὸ ἐφικτὸν ἐνεχούσας πᾶν τὸ ἀξιοπαρατήρητον ἐν τῷ ἰταλικῷ βίῳ.

Καὶ δὴ ἀρχόμενος διὰ βραχείων—διὰ τὸ ὑπολειπόμενον χώρον,—τὰ κατὰ τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα ἐκτίθημι.

*

Ἐν τῇ Βουλῇ—**συνεδριάζουσα κατὰ γενικὴν ἀπαίτησιν καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις τῶν ἀποκρέω**—ἀναμένεται προσεχστάτη ἢ ὑπὸ τοῦ Προέδρου τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου παρουσίας νομοσχεδίου περὶ σχηματισμοῦ ἑνάτου ὑπουργείου τῶν ταχυδρομείων καὶ τηλεγραφεῖων. Πολλοὶ προτίθενται νὰ προτείνωσιν ὅπως τὸ νέον τοῦτο ὑπουργεῖον συμπεριλάβῃ καὶ τὴν διαχείρισιν τῶν σιδηροδρόμων, μετεβιβαζόμενων εἰς τὴν Κυβέρνησιν· ἀλλ' εἰς τοῦτο ἀνθίσταται ὁ Πρωθυπουργός, καθότι τὸ σιδηροδρομικὸν ζήτημα δὲν ἔλαβεν εἰσέτι τὴν ὀριστικὴν αὐτοῦ λύσιν.

Ἐν τούτοις ὁ ὑπουργός **Berti** ἀγγέλλει τὴν παρουσίαν εἰς τὸ Κοινοβούλιον σειράς νομοσχεδίων ἀφορώντων τὰ μᾶλλον ἐπισπεύδοντα κοινωνικὰ ζητήματα του. Τὰ κυριώτερα τούτων εἶναι:

Ἄον νόμος περὶ ἰδρύσεως ταμείου συντάξεως τῶν ἐργατῶν.

Βον νόμος προλαμβάνων ἢ κατὰ τὸ δυνατόν περιστέλλων τὰ ἀπὸ τῆς ἐργασίας δυστυχήματα.

Γον νόμος περὶ ἰδρύσεως ταμείου ἀσφαλείας κατὰ τῶν τοιούτων δυστυχημάτων.

—Τὰ νῦρα ψηλαφητὰ εἰς τὸ σκότος, εἰς τὸ κλειθρον τῆς μικρᾶς θύρας.

—Ὑπάγομεν νὰ ἴδωμεν.

Καὶ ἐξῆλθον ἀμφοτέροι ἀπὸ τοῦ ναοῦ. Τότε δὲ ἡ Φηλικίτη ἔγεινεν αὐτόπτης τοῦ παραβιάσμου τῆς πύλης.

Ἐπὶ μίαν στιγμήν ἐπίστευσε ὅτι ὁ Σανοῦτος εἶχε συναρτήσει ἐν τῷ μεταξύ τὴν Αὐγούσταν καὶ ἀμφοτέροι ἐφυγον. Ἀλλὰ παρχρήμα ἡ ἰδέα αὕτη τῇ ἐφάνη παράλογος. Πρῶτον ὁ Σανοῦτος εἶχε κλειδίον τι πρὸς χρῆσίν του, καὶ δὲν ἤθελε καταφύγει εἰς τὸ νὰ κλέψῃ τὸν ἐν τῷ κελλίῳ τῆς Ζηνοβίας ὄρμαθόν. Ἐπειτα ποῦ ἤθελον μεταβῆ, καὶ πρὸς τί; Ἡ Φηλικίτη ἐνόησε λοιπὸν ὅτι μόνη ἡ Αὐγούστα ἐφυγε. Καὶ τότε ἐδιχάσθη μεταξύ δύο γνωμῶν· νὰ δοάμῃ κατόπιν τῆς Αὐγούστης ὅπως τὴν προλάβῃ καὶ τὴν ἀνακαλέσῃ ἀναγγέλλων αὐτῇ ὅτι ὁ κόμης Σανοῦτος ἦτο ἐν τῇ μονῇ, ἢ νὰ ζητήσῃ ἐντὸς τῆς μονῆς τὸν κόμιτα καὶ νὰ τὸν πέμψῃ πρὸς ἀνεύρεσιν αὐτῆς, ἀν' ἐπεθύμει νὰ ὑπάγῃ; Ἡ δευτέρα αὕτη γνώμη ὑπερίσχυσε καὶ ἀνέβη εἰς τὰ κελλία της, νομίζουσα ὅτι θὰ εὑρίσκει ἐκεῖ τὸν Σανοῦτον (ἢ ἴσως καὶ τὴν Αὐγούσταν αὐτὴν, τίς εἶδεν, ἐνδεχόμενον νὰ ὤναι εὑρεθῆ ἡ Ζηνοβία, δυνατόν νὰ ἦτο ὑπνοβάτης καὶ ἤνοιξεν αὐτῇ αὕτη ἀσυνειδήτως τὴν ὀρθοθύραν τῆς πύλης, δυνατόν νὰ τὴν ἤνοιξε τρίτος τις), Ἀλλ' οὔτε τὸν Σανοῦτον εὔρεν ἐκεῖ, οὔτε τὴν Αὐγούσταν. Τί νὰ πράξῃ; Ἐπανῆλθε πάλιν εἰς τὴν προτέραν γνώμην της καὶ ὑπώπτυσεν ὅτι ἐφυγον

ἀμφοτέροι ὁμοῦ. Ἀλλ' ὄχι, ἀδύνατον ἂν συνήντα τὸν Σανοῦτον ἢ Αὐγούστα, ἤθελε μείνει μᾶλλον, δὲν ἤθελε φύγει, ἀφοῦ αὐτὸν ἐζήτει, καὶ διότι δὲν τὸν εὑρίσκειν, ἐφυγε, πιθανῶς. Τί συνέβη λοιπόν;—“Ἄ, εἰζεύρω εἶπεν ἡ ἡγουμένη καὶ ἐνθυμύθη τὴν Φουρτούναν καὶ τὴν Πρόνοιαν, τὰς δύο ταύτας ἐστιάδας τῆς Βενετίας, αἵτινες ἐξενίζοντο ἐν τῇ μονῇ.—“Ἄς ὑπάγω νὰ τὸν ζητήσω, ἐκεῖ θὰ εἶναι ὁ κόμης. Καὶ ἦνέβη εἰς τὸ ὑπερφόν, ὅπου κατόκουν ἀμφοτέροι. Ἀνῆλθε τέσσαρας ἢ πέντε κλίμακας καὶ φθάσασα ἐκρούσε τὴν θύραν τῆς Φουρτούνας, ἀλλὰ μετὰ πολλῆς δειλίας. Οὐδεὶς ἀπήντησε. Δυνατὸν νὰ μὴ ἦλουσιν. Καὶ ὅμως ἔβλεπε φῶς διὰ τοῦ φεγγίτου ἐν τῷ καταλύματι τῆς Φουρτούνας. Ἐκρούσε τῆς Προναίας τὴν θύραν. Οὐδεὶς. Ἐσκέφθη. Τί νὰ κάμω; Νὰ φανῶ ὀχληρά; Ἐπειτα τῶρα τί χρειάζεται ὁ Σανοῦτος; Ἡ Αὐγούστα εἶναι μακρὰν, καὶ δὲν τὴν προφθάνει. Καὶ ἀφοῦ τὴν ἀγαπᾷ τόσον, ὥστε προτιμᾷ αὐτῆς τὴν Φουρτούναν. Ποίαν προθυμίαν θὰ δείξῃ νὰ τρέξῃ κατόπιν τὴν νύκτα εἰς τὴν ἐρημίαν, ἀφοῦ εἶναι ἀπὸ δύο ὥρων εἰς τὸ μοναστήριον καὶ δὲν εἶδειξεν ἀρκετὴν προθυμίαν ὅπως τὴν ἐπισκεφθῇ; Ἄς ἀφῆσω τὰ πράγματα ὅπως εἶναι. Τί μὲ μέλει; Καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὸν ναόν, ὅπως συμπληρώσῃ τὴν προσευχὴν της.

Ἐν τούτοις ὁ Μαῦρος ἐπέστρεψεν εἰς τὸ καπηλεῖον καὶ ἐπανέυρε περιμένοντάς αὐτόν, πλὴν τοῦ Σιαχτή, τὸν Καρτάτσην καὶ δύο ἢ τρεῖς ἄλλους συντρόφους.

Τὸ κεφάλαιον τοῦτο—φρ. 1,500,000 καταθέτουσι πρὸς τῇ Κυβερνήσει τὰ σπουδαιότερα τραπεζιτικὰ ἰδρύματα τῆς Ἰταλίας, καὶ ἡ μικρὰ δέουσα συμπλήρωσις αὐτοῦ κωλύει μέχρι τοῦ νῦν τὴν παρουσίαν τοῦ νομοσχεδίου. Τοῦτο σημαίνει πράγματα καὶ ὄχι λόγια· πρῶτον ἐξευρίσκονται τὰ χρήματα, ἔπειτα γίνεται ὁ σωτήριος νόμος.

Ὅποσον εἴμεθα ἡμεῖς μακρὰν τῆς τοιαύτης κοινωνικῆς νομοθεσίας! ἡμεῖς, παρ' οἷς ἰσχύει, χθὲς ἐπιβλήθεις, ὁ ἐπὶ τῶν βωῶν νόμος, καὶ ἐπιβάλλεται σήμερον ὁ ἐπὶ τῶν οἴνων καὶ τὰ τελωνειακὰ δέκατα!

Ὁ καταργήσας τὴν ἀναγκαστικὴν τῶν τραπεζογραμματιῶν κυκλοφορίαν νόμος τὸν προσεχῆ Ἀπρίλιον λαμβάνει πλήρη ἰσχύην, εἰσαγομένου ἐν τῇ καθημερινῇ συναλλαγῇ τοῦ μεταλλικοῦ νομίσματος. Ἰδοὺ γεγονὸς προκαλέσαν τὸν θαυμασμόν οἰκονομολόγων τῆς Εὐρώπης· πρὸ ἐνός μόνον ἔτους μόνον ἡ ἰδέα τοιαύτης ἐπιχειρήσεως ἐφαίνετο ὄνειρον παράλογον· ἀλλὰ τ' ἀναγκαιοῦντα 600 ἑκατομμύρια χρυσοῦ ὁ ὑπουργὸς τῶν Οἰκομικῶν κ. Magliani τὰ εὖρε καὶ δι' αὐτῶν σήμερον ἀπαλλάσει τὸ ἰταλικὸν ἐμπόριον τοῦ τραπεζιτικοῦ ζυγοῦ. Τί λέγουσιν οἱ Τραπεζοπολιτικοὶ μας; Αἱ ἀποκρῶ . . . ἐξέπνευσαν νυστάζουσαι.

A. G. H

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΑ

Μεταξὺ τῶν ἄλλων ζητημάτων, ἅτινα κέλῃται ἡ παρὼσα Κυβέρνησις νὰ λύσῃ, εἶναι πρωτίστως ἐν καὶ τὸ φαρμακευτικόν. Ἡ ἀπὸ τοιοῦτου χρόνου προσγινομένη εἰς τοῦ:

ἐπιστήμονας φαρμακοποιούς ἀδικία εἶναι καιρὸς νὰ ἐπανορθωθῇ καὶ ἀποδοθῇ αὐτοῖς ἡ ἐλευθερία τῆς ἐξασκήσεως τῆς ἐπιστήμης των. Ἀνακινήθεντος τοῦ ζητήματος τούτου τῇ εὐγενεῖ πρωτοβουλία τοῦ ἀξιοτίμου Ναυπλιακοῦ βουλευτοῦ κ. Ποταμιάνου ἐλπίζομεν ταχίαν αὐτοῦ τὴν λύσιν.

Ἡ φαρμακευτικὴ κατὰ τὴν πανταχοῦ ἐπικρατοῦσαν νομοθεσίαν δὲν ἔχει τὴν ἐμπορικὴν ἐλευθερίαν· δὲν δύναται δηλ. ὁ φαρμακοποιὸς νὰ πωλήσῃ ὡς πᾶς ἄλλος ἔμπορος εἰς οἰανδήποτε τιμὴν θέλει, ἀλλ' ὑποχρεοῦται βαρεῖ προστίμῳ εἰς ἅπαντα τὰ ἔθνη νὰ πωλῇ εἰς ὠρισμένην τιμὴν. Οὐδαμοῦ ὑπάρχει συναγωνισμὸς ἐπὶ τῆς τιμῆς. Ἐν Γαλλίᾳ δύναται νὰ γίνωσιν ὅσα φαρμακεῖα θέλετε, ἀλλὰ τὸ φάρμακον δὲν θὰ ἐκπέσῃ τῆς ἐν τῇ διατιμῆσει τιμῆς. Ἐν Ἀγγλίᾳ ὁμοίως, πᾶς ἐπιστήμων φαρμακοποιὸς δύναται νὰ συστήσῃ φαρμακεῖον, οὐδεὶς δύναται νὰ παραβῇ τὴν διατίμησιν. Τοῦτ' αὐτὸ πρέπει νὰ συμβῇ καὶ ἐνταῦθα. Λέγουσιν ὅτι ὁ ἐλεύθερος συναγωνισμὸς θέλει φέρει τὴν ὑποτίμησιν τῶν φαρμάκων καὶ αὕτη τὴν νοθείαν. Ἀλλ' ὑπαρχούσης Βασ. Διατιμῆσεως, ἐξησφαλισμένης διὰ βαρῶν ποινῶν, πῶς θέλει ἐπέλθει ὑποτίμησις φαρμάκων καὶ συνεπῶς νοθεία;

Ἐνῷ λοιπὸν ταῦτα οὕτως ἔχουσι παρὰ τοῖς πολιτισμένοις ἔθνεσι, παρ' ἡμῶν συμβαίνει ὅπως τούναντίον. Τὸ μὲν πτωχεῖον, ὅπερ ἔδει νὰ ἦναι ἐλεύθερον ἐδημεύθη διὰ νόμου, ἡ δὲ ἐμπορικὴ ἐλευθερία διπλαθῇ ἢ κατὰ βούλησιν πώλησις τῶν φαρμάκων, ἧτις δὲν ἔπρεπε νὰ ἦναι ἐλευθέρη, καθιερώθη διὰ τῆς ἀμελείας τῶν ἐπιτετραμμένων. Καὶ οὕτως ἀκούομεν δέκα διαφόρους τιμὰς διὰ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν συνταγὴν εἰς δέκα διαφόρους φαρμακοποιούς παρουσιαζομένην. Πᾶσαι αἱ ἀσχημίας αὗται καὶ πολλαὶ ἄλλαι, ἅς ἐν καιρῷ θέλομεν ἐκθέσει, δὲν νὰ ἐκλείψωσι διὰ νομοσχεδίου ἐπιτρέποντος εἰς πάντα μὲν φαρμακοποιὸν ἐπιστήμονα νὰ ἐξασκῇ

— Λοιπὸν ἐμεθύσατε ἀρκετὰ, παλλικάρια μου; τοῖς εἶπεν.

— Ἐγὼ εἶμαι στουππί, ἀπήντησεν ὁ Σκιαχτής.

— Καὶ σύ, Καρτάτση;

— Ἐγὼ ἔσαινα νηστικός, ἀπήντησεν ὁ Καρτάτσης, ἕως οὗ μάθω περὶ τίνος πρόκειται. Διότι δὲν ἀγαπῶ νὰ μοῦ λέγουν ἱστορίας, ὅταν εἶμαι μεθυσμένος, καὶ νὰ μὲ μεταχειρίζονται ὡς βῆδι εἰς τὸν ζυγόν.

— Ὅα σᾶς εἶπω τί θὰ κάμωμεν, εἶπεν ὁ Μαῦρος. Ἀλλὰ μὴ σᾶς φανῇ παράξενον;

— Ὅχι.

— Ἰδοὺ, ἰδέτε αὐτό.

— Τί εἶναι αὐτό;

— Εἶναι αὐτό ἡ σφραγίς τοῦ ἁγίου Μάρκου.

Καὶ τοῖς ἔδειξε τὴν περγαμνὴν, ἣν τῷ εἶχε δώσει ὁ Σανούτος.

— Εἶναι, εἶπον οἱ πέντε ἄνδρες, ὧν τινες μόλις ἔβλεπον τὴν ρινά των ἐκ τῆς μέθης.

— Εἶναι καὶ αὐτὸ ἡ ὑπογραφή τοῦ κόμητος Σανούτου;

— Ἀπὸ ὑπογραφᾶς δὲν γνωρίζομεν, εἶπεν ὁ Σκιαχτής.

— Γνωρίζω ἐγώ, εἶπεν ὁ Καρτάτσης.

Ὁ Μαῦρος ἀνέπτυξε τὴν περγαμνὴν καὶ τῷ ἔδειξε τὴν ὑπογραφὴν τοῦ κόμητος Σανούτου.

— Αὐτὴ εἶναι ἡ ὑπογραφή τοῦ τῶντι, εἶπεν ὁ Καρτάτσης.

— Λοιπὸν, ἐπανελάβεν ὁ Μαῦρος, ἂν θέλῃς λάβε τὸν κόπον νὰ διαβάσῃς τὸ κείμενον αὐτοῦ τοῦ ἐγγράφου, νὰ ἰδῆς τί λέγει.

— Τί μᾶς διηγεῖται αὐτὸς ὁ Μαῦρος; εἶπεν ὁ Σκιαχτής ἀνυπομονῶν· μήπως θέλει νὰ μᾶς μάθῃ γράμματα αὐτὴν τὴν φορὰν;

— Δὲν θέλω νὰ σᾶς μάθω γράμματα, ἀπήντησεν ὁ Σκιαχτής, ἀλλ' εἶναι ἀνάγκη νὰ λάβῃτε γινῶσιν αὐτῆς τῆς διαταγῆς, διὰ νὰ μὴν περιπατῶμεν εἰς τὰ τυφλά.

— Ἡμεῖς ἔχομεν ἐμπιστοσύνην, εἶπε ὁ Σκιαχτής. Εἰπέ μας τί τρέχει καὶ τοῦτο ἀρκεῖ.

Ὁ πρεβλεπτικός Μαῦρος εἶχε σκεφθῆ, ὅτι, ἂν τοῖς ἔλεγεν ὀλόκληρον τὴν ἀλήθειαν, τούτέστιν ὅτι ὁ Σανούτος εἶχεν ἀποφασίσει νὰ καύσῃ τὸν στόλον του καὶ ἐξέλεξεν αὐ. τοὺς ὡς ἐκτελεστάς τῆς ἀποφάσεώς του ταύτης, τὸ πρᾶγμα ἤθελε κριθῆ τερατώδες καὶ χιμαιρικὸν ὅπως, καὶ δυσκόλως ἤθελον πιστεύσει τοὺς λόγους του. Ὅθεν ἔκρινεν εὐλογον νὰ εὕρῃ μεσαιὸν τινα τρόπον πρὸς ἀνακοίνωσιν τῶν ἰδεῶν σου, καὶ τοῖς εἶπε τὰ ἐξῆς.

(Ἀκολουθεῖ)

Μπόεμ.